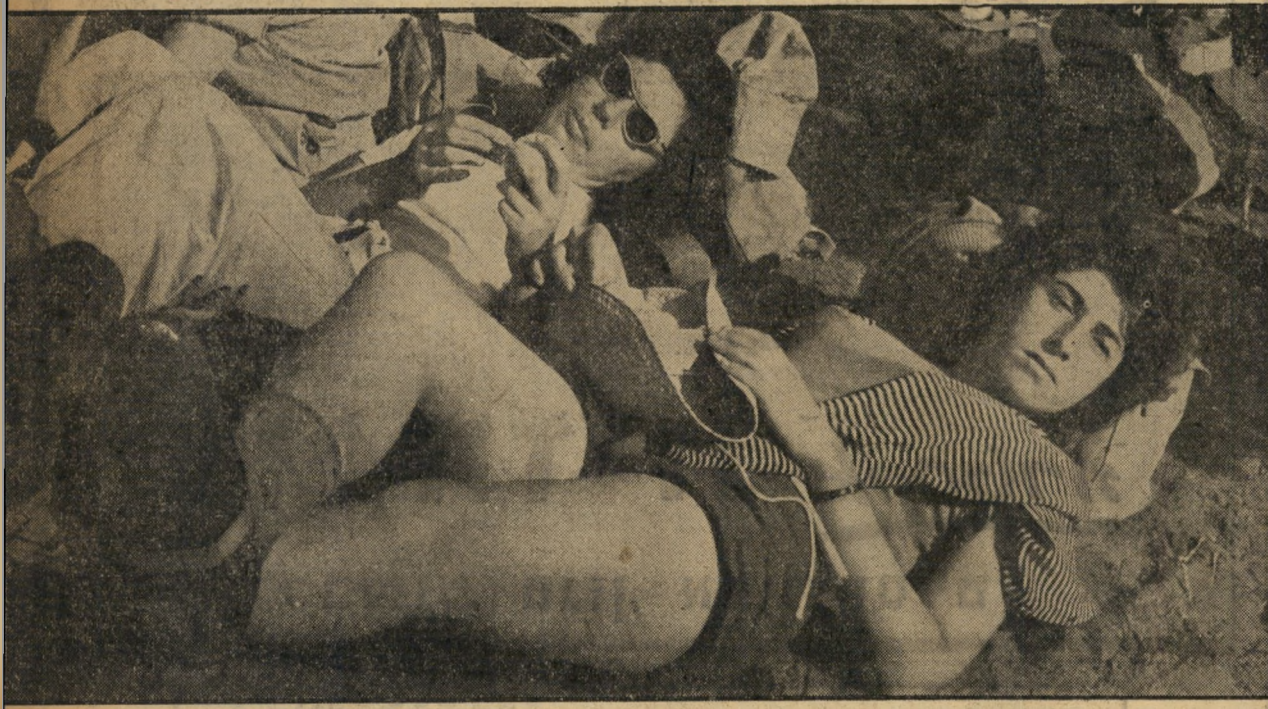

כתב „העולם הזה” שהשתתף בצעדה הרביעית מדוח על חוויות היום הראשון

25 אלף רגליים

בסביב הצועדות האורחות, הנושאות מספרים אישיים גדולים תפורים לגב ומלפנים, יוצאת לדרך בודדות, בצמידים או בקבוצות מאורגנות, הן עולות על הכביש.

★ ★ ★

התחלתי לצעוד ועם כל צעד גבר הרושם שאני משתתף בתחרות זימרה, לא צעידה. מה לא עשו לשירים העבריים! שירי רועים, מנגינות של מחולות עממיים, טאנגו, רומבה והורה — כולם הפכו שירי לכת קצובים וחדים. ומי לא צורף למצעד הפזמונים העליון? חיל הפרשים של הצבא האדום, הפרטיזנים של גיטו חארשה, נושאי המהפכה הצרפתית, הגדוד של אלק גינס בנשר על נהר קואא, לוחמי הבאריקות של האינטרנציונל, בצירים של משה המכה בצור, סימונה מדימונה ודינה ברזילי של להקת הנח"ל.

כל קבוצה כוללת לפחות מתופפת אחת. קבוצת הצועדות של הפועל עמק הירדן, הלבושות כולן בתלבושת אחידה, לא הסתפקו בכך. מרחוק נדמה היה כי הצבא המוני גולי, שהוקם לתחיה בהצלחה תוורת בסרטי הוליבורד, צעד עתה ועלה מתוך האפלולית שאפפה את כביש חיפה-תל-אביב: תופים, מצלחיים, סמבורינות. לא היתה צועדת אחת שלא ניגנה בכלי כלשהו, מלבד כלי נשיפה. הפה והשפתיים היו עסוקים בשירה. המפקדת של אחד הנימנים קראה לצוע-דותיה: „בנות, בנות, קצת יותר רוח. לא לנוע בתרמיל של הבת שלמפנים.” וכעבור

אימה: „אל תאמר אני הולך למות / אמור: אני מת ללכת!”

דקה: „בנות, בנות, לא רוח עצום כזה! באמת, מה איתכן?”

★ ★ ★

השמש כבר עלתה מומן, הקילומטרים חולפים בקלות: חמשה-שמונה-עשרה. חנייה ליד כפר חיים, בואכה בית-לוד. המר-עצה המקומית הכינה כיבוד קל. עשרים רגע-מנוחה — והיא הופ! שוב לדרך. הפעם אני נצמד אל חובשות הכומתות הא-דומות של הצנחנים. „תוכל לכתוב רפור-טויה הייתי אשה” מתלוצצת אחת הקצינות ממטה הצעדה. „להיפך,” תיקנה אחרת, „אח-רי שתגמרו לצעוד איתן, תהיה לך כל הני-כות לכתוב — היית גבר!”

אנו חיילות השלישות / חיילות מרזיץ / חיילות של רוקו — מרזיץ / חיילות של רוקו — רוקוקו. דינה, מפקדת נימ 15, הסבירה: „הן באמת כולן פקידות ולא רגילות לצעוד כל כך הר-בה. בקושי הצלחתי להעביר אותן את 120 הקילומטרים שנקבעו כמינסת-אימונים לפני הצעדה. אתה יודע איך שזה: כל מפקד צריך לשחרר את הפקידה שלו לאימונים — ותמיד יש עבודה דחופה.” דינה עצמה, אשר דרגות סגן נוצצות על כתפיותיה, כבר הספיקה להשתתף בשתי צעדות.

לא הייתי צריך לצעוד יותר ממה פסיעות עם הצנחניות, כדי להרגיש את ההבדל בינן לבין הצועדות האחרות שליחיות. „זה לא מאמץ בשבילנו,” הכריזה אחת הבנות, „מר-חק כזה אנחנו רגילות ללכת לפני ארוחת בוקר.” המפקדת, סגן-משנה דקתיגו בשם מרים, הסבירה: „כבר הספקנו לעשות איזה 400 קילומטר אימונים. שלושים קילומטר ליום. פעם אחת אפילו ארבעים.”

ברגע זה חלפה הקבוצה על פני כמה חיילים, שחיכו לטרמפ באחת ההצטלבויות. „מה-מה / איזה עקומים!” שרו הצוע-דות במקלה. החיילים הנבוכים לא ידעו מה לענות לבנות. הם נטפלו אלי. „מה אתה עושה בין כל הבחורות, הא?” „לקחנו אותו טרמפ,” השיבה אחת הבנות.

★ ★ ★

מרים, תל-אביבית כבת 20, היתה מיועטת בהבורה: מתוך 22 צועדות, רק שלוש היו עירוניות; היתר כולן בנות משקים. „לא כל בחורה יכולה להיות בצנחנים. כי עבודת הקיפול היא עבודה גופנית קשה. חוץ מזה, בצנחנים נמצאים הרבה בני משקים והבחור-רות מהמשקים רוצות להיות בחברתם.” השמש פורצת מבין העננים, כתמי זיעה מסתמנים על החולצות. הרגלים מרגישות כל נגיעה בכביש. אך הקצב אינו משתנה. הצר-דות חולפות עלייני מושבות השרוק, עובר-רות ברחוב הראשי של כפר-סבא. בקצה הי-מושבה, בתוך חורשה, הן נעצרות. שלושים הקילומטרים של היום הראשון עברו.

עזתי את נימ 15 ותפסתי טרמפ אחר, נימ 11. אין הבדל רב. מנקודת מבטי, בסוף הקבוצה, כל הצועדות דומות: תרמיל-גב קטן ומימיה המתנדנדת לפי הקצב על הישבן. המפקדת קוראת: „השעה עכשיו חמש. נעשה התעמלות בוקר.” תוך כדי הליכה, לפי הפקודה, מניפות הצועדות את ידיהן מעל לראש, לצדדים, לפנים. במרחק כמה צעדים אחריהן, אני מבצע את אותם הלהטוטים. אבל אני מפסיק במהרה. מפני שזה נראה לי גורא טיפשי, אתם מבינים, לא מפני שזה מאמץ כל שריר בצורה גוראה. המפקדת מובילה את חיילותיה בשירה מת-

מרגלית, בת דגניה ב, „רק אל תקרא לי מר-גול,” הזהירה, „מי שקורא לי מרגול מקבל מכות.” העידו עליה חברותיה: „היא פייטרית גדולה, אפילו עוד לפני שהצטרפה לצנחנים.”

האזרחיות הדסה וינסטיין, תלמידת סמינר בית-הכרם, מחזיפה רשמים עם חברתה, תלמידת סמינר גבעתי-השלושה, לפני ה-זינוק. להדסה בת ה-19 שלוש מדליות.